

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκάσελιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξέμνητος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΣΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

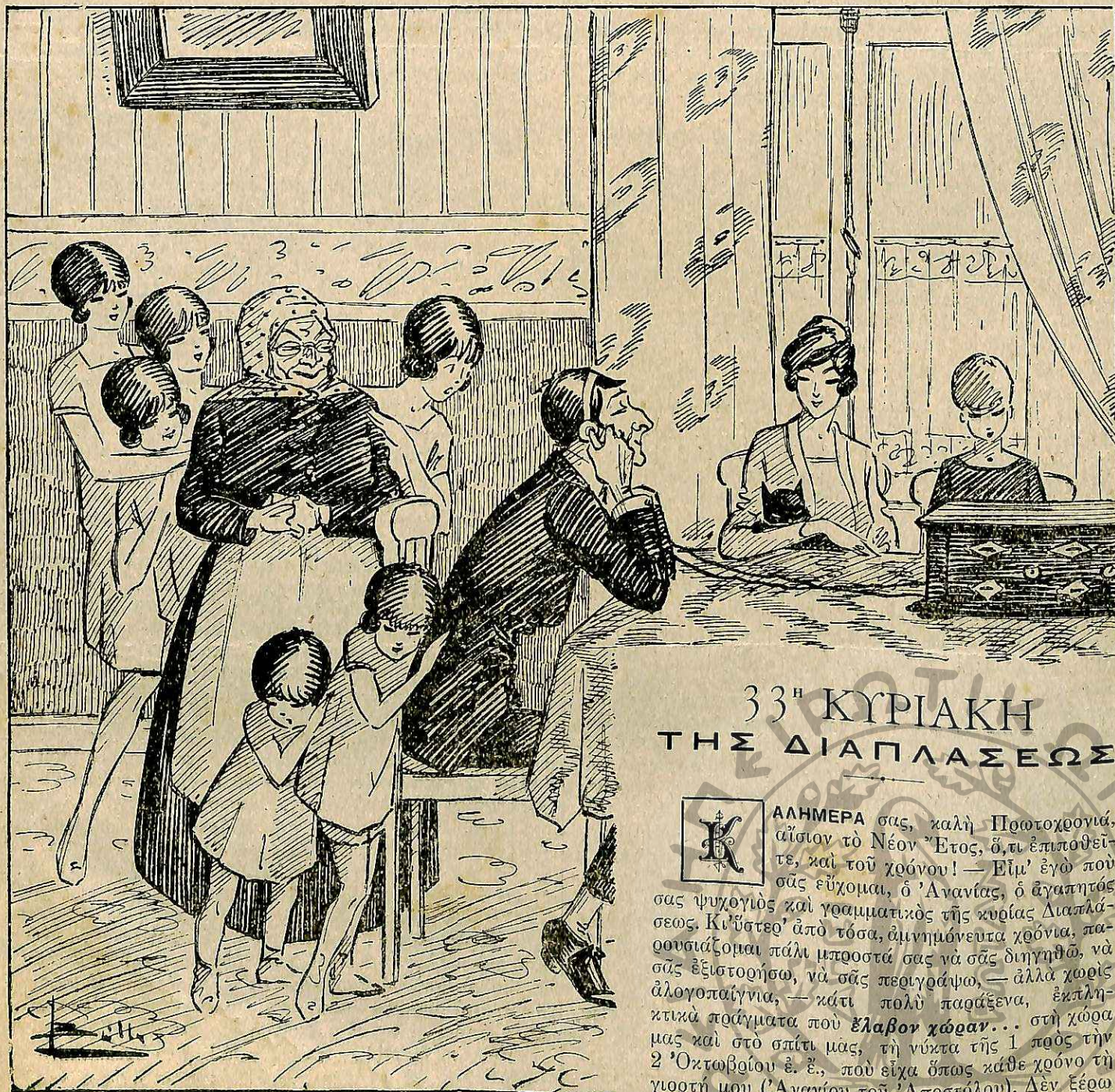
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰανουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 5



33^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



ΑΛΗΜΕΡΑ σας, καλὴ Πρωτοχρονιά, αἷσιον τὸ Νέον Ἔτος, ὅ,τι ἐπιποθεῖτε, καὶ τοῦ χρόνου! — Εἰμ' ἐγὼ πού σας εὐχομαι, ὁ Ἀνανίας, ὁ ἀγαπητός σας ψυχολὸς καὶ γραμματικὸς τῆς κυρίας Διαπλάσεως. Κι' ὅστερ' ἀπὸ τόσα, ἀμνημόνευτα χρόνια, παρουσιάζομαι πάλι μπροστά σας νὰ σας διηγηθῶ, νὰ σᾶς ἐξιστορήσω, νὰ σᾶς περιγράψω, — ἀλλὰ χωρὶς ἀλογοπαίγνια, — κάτι πολὺ παράξενα, ἐκπληκτικὰ πράγματα πού ἔλαβον χώραν... στὴ χώρα μας καὶ στὸ σπίτι μας, τὴ νύκτα τῆς 1 πρὸς τὴν 2 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., πού εἶχα ὅπως κάθε χρόνο τὴ γιορτὴ μου (Ἀνανίου τοῦ Ἀποστόλου). Δὲν ξέρω

τόρα αν θα τα πιστέψετε; αλλά έχω και μάρτυρες γνωστούς σας και μη εξαιρετούς, — την κυρά-Μάρθα, τις Δώδεκα αδελφές μου και τη γάτα μας Πίσσα, — που μπορείτε να τις ρωτήσετε. Λοιπόν, κάνω το σταυρό μου και αρχίζω:

— Αν ήταν η ζήλεια ψώρα, λέει η παροιμία, θα κολούσε όλη η χώρα! Τό βέβαιο είναι πως εγώ εξήλεψα από τον κ. Φαίδωνα κ' όταν ένας καλός, αδελφικός μου φίλος, ο 'Αζαρίας, με ρώτησε τί δώρο θάθελα να μου κάνει στη γιορτή μου, του είπα:

— Έχεις και συ να μου φέρεις ένα **ραδιοτηλέφωνο** σαν κι εκείνο που άκουσαμε φέτος στη γιορτή του κ. Φαίδωνος;... Ένας φίλος του του το πήγε κείνο το βράδυ, τόστησε στο σαλόνι του, διασκέδασε μ' αυτό τους καλεσμένους του και την άλλη μέρα το πήρε. Έχεις και συ; μπορείς και συ; να σου πω μυστικό!

— Να μου πής, μου αποκρίθηκε άμέσως ο φίλος μου, γιατί έχω και μπορώ!

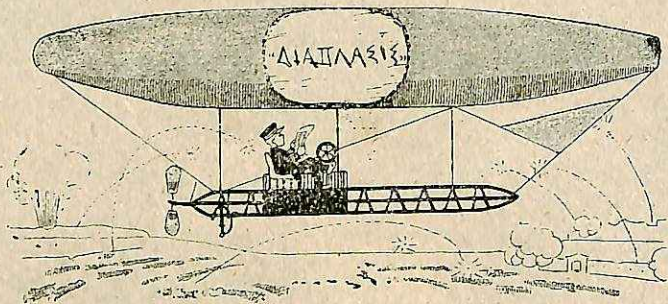
— Αλήθεια, 'Αζαρία;

— Μα σου δίνω το λόγο μου! Στη γιορτή σου θα σου φέρω κι' εγώ ένα ραδιοτηλέφωνο, πολύ πιο θανυστικό μάλιστα από κείνο που άκουσες στη γιορτή του κ. Φαίδωνος. Γιατί είναι από τα τελευταία, τα τελειότερα που υπάρχουν.

— Μα πού θα το βρή;

— Τί σε μέλει; Έχε πεποίθηση σε μένα.

Πάντα είχα πεποίθηση στο φίλο μου 'Αζαρία. Δεν λέει λόγια αυτός. Και πραγματικώς, την ημέρα της γιορτής μου, κατά το μεσημέρι, εν' αυτοκίνητο σταμάτησε απέξω απ' το σπίτι μας. Ήταν ο 'Αζαρίας μ' ένα ναύτη του 'Ασυσμάτου και με τα μηχανήματα του ραδιοτηλεφώνου. Τάνεβασαν, τώ-



«Το 'Αεροπλάνο της Διαπλάσεως!» (Σελ. 39, στ. α'.)

στησαν, μου έβαλαν γρήγορα-γρήγορα το χειρισμό, μου έδωσαν και κάτι γραπτές οδηγίες κι' έφυγαν. Έκείνη την ώρα δεν ήταν κανένας στο γραφείο. Σκέπασα λοιπόν τα μηχανήματα, τα έκρυψα όσο καλύτερα μπόρεσα και δεν είπα τίποτα ούτε στην κυρία Διάπλασι. Ήθελα να τους κάμω μια έκπληξη. 'Αλλά ούτε κι' εγώ δεν έφανταζόμουν πόσο μεγάλη κι' εκπληκτική θα ήταν!...

Δεν έβλεπα την ώρα να βραδυάσω, να νυχτώσω ή να πω καλύτερα, από την ανυπομονησία μου, όλο έβλεπα την ώρα... 'Επιτέλους ήρθε κι' η προσδιορισμένη. Πάλι στο γραφείο δεν ήταν κανένας: έτρωγαν όλοι στη διπλανή κάμαρα. 'Εγώ είχα ξεφύγει απ' το τραπέζι, είχα καθήσει μπροστά στο ραδιοτηλέφωνο που το ξεσκέπασα πιά, και προσπαθούσα να το βάλω σ' ενέργεια όπως μου είχαν δείξει ο 'Αζαρίας κι' ο ναύτης του 'Ασυσμάτου. 'Αλλά είτε δεν κατάλαβα καλά τις οδηγίες, είτε δεν τις θυμόμουν, είτε γι' άλλο μυστηριώδη λόγο, το μηχανήμα μου αντίσπεκτον. Του κάκου έβονα σύματα, γύριζα βίδες, πατούσα κουμπιά, παιδεύομουν. Δεν άκουγόταν τίποτα. Μόνο κάτι αδύνατοι κρότοι, κάτι τσάφ-τσούφ! κάτι μπάμ-μπίμ! κάτι φσστ!... Κι' όμως ήταν η ώρα που, κατά το πρόγραμμα που μου είχαν δώσει, έπρεπε νακουσθώ ολόκληρο κοντσέρτο από τη Ρώμη! Θα τραγουδούσε, λέει, μια πρόμα, έπειτα ένας τενόρος, έπειτα ορχήστρα, έπειτα σόλο βιολί... Πού ήταν όλ' αυτά; Πώς δεν έβγαιναν από κείνο το κουτί που ο 'Αζαρίας μου το είχε παραστήσει για τόσο μαγικό;

— Ωστόσο από μέσα μου φώναζα:

— 'Ε! τί κάνεις εκεί, 'Ανανία;... Βρήκες την ώρα, καίμενε;... 'Ελα τώρα να πιούμε στην ύγειά σου!... 'Ανανία! και του χρόνου! να ζήσης!... 'Ελα λοιπόν, ούφ!... Μα τί κάνεις;

— Έφτασα, έφτασα! τους άπαντούσα. Ευχαριστώ πολύ, και του χρόνου!... Μια στιγμή νάλλάξω τη φούσκα αυτού του ηλεκτρικού... Δεν θάχα καλό φως κι' έχω να γράψω ύστερα...

— Απόψε!; φώναξε η 'Αγάπη. Απόψε θα γράφης που έχεις τη γιορτή σου; 'Εμείς ύστερα θα χορέψουμε, θα τραγουδήσουμε, θα χαλάσουμε τον κόσμο...

Μιλιά εγώ. Μα κι' εκείνοι βαρέθηκαν σε λίγο κι' έπαψαν να με φωνάζουν. Τόχαν πιστέψει πως διάδωνα τα ηλεκτρικά για να γράψω ύστερα. Και μάφιναν, με ξεχνούσαν, γιόρταζαν και χωρίς έμένα, μιλούσαν φαιδρά, γελούσαν.

Εγώ τη δουλειά μου. 'Αλλά δεν έβγαине τίποτα. Μόνο τσάφ και φσστ! Τί κρίμα νάμαι τόσο άτσαμής! Θα περνούσε κι' η ώρα του κοντσέρτου της Ρώμης κι' εγώ θα παιδεύομουν ακόμα να κανονίσω το μηχανήμα. Πάει κι' η έκπληξη κι' όλα. Είχα μια φούσκα!...

Κι' άξαφνα, — σε μια στιγμή που δεν το περίμενα πιά κι' ήμουν έτοιμος να πετάξω τίκουστικά άπελπισμένος, — μια φωνή, μια καθαρότατη παιδική φωνή, άργυρόχη, βγήκε, πέταξε απ' το κουτί εκείνο κι' άντηχησε σ' όλη την κάμαρα. Η φωνή αυτή έλεγε:

«**Απάντησις εις την 33ην Κυριακήν της Διαπλάσεως!**»

Μπά!... Όνειρο έβλεπα; Σε όνειρο άκουγα;... 'Αλλά δεν πρόφτασα να σκεφθώ, γιατί η φωνή εξακολούθησε:

«'Αγαπητέ 'Ανανία, ζητείς να σου πούμε ποιά έφεύρεση θα είναι χρησιμότερη για το μέλλον... 'Εκείνο βέβαια που θα δράση περισσότερο, θα είναι ο ηλεκτρισμός. 'Επειδή όμως εγώ σπου-

δάσω Φαρμακευτική, θα ήθελα και θα εδύχομουν να έφευρεθώ φάρμακα κατά των ανιάτων νόσων...»

Εδώ η φωνή πνίγηκε μέσα σε φσστ! και σε τσάφ-τσούφ! 'Επειτα άκουσθηκε πιάνο, — από το κοντσέρτο της Ρώμης βέβαια, — κι' έπειτα έγινε πάλι ήσυχία...

Μα για στάσου! Αιτή τη φωνή που άκουσα, εγώ τη γνωρίζω. Είναι της παλιάς μας **Ακτής**. Θα την άφησε στα 1919, όταν έδωσαμε την έρωτική της 33ης Κυριακή. Πώς λοιπόν την άκούω απόψε, μετά έφτά ολόκληρα χρόνια, να βγαίνει απ' αυτό το κουτί και να μου έρχεται σταυτιά ανακατεμένη με νότες από το άποψινό κοντσέρτο της Ρώμης; Μ' αν δεν είναι όνειρο, αυτό είναι θαύμα! κι' αν δεν είναι θαύμα, είναι... θαύμα θαυμάτων!

Αυτά συλλογίζομουν έκστατικός, σχεδόν έντρομος, όταν άκούω και δεύτερη φωνή, επίσης παιδική και γνωστή μου:

«Ταξίδια στάστρα, γεφύρωση των ήπειρών μεταξύ τους, κατάργηση του Θανάτου, έφεύρεση του 'Αεικινήτου... 'Αλλά το σημαντικότερο θάταν να λυθώ το πρόβλημα του προορισμού του 'Ανθρώπου... φσστ!... τσάφ!»

Καλέ, είναι η φωνή του **Κώστα Μιχαηλίδη**, που είχε τότε το ψευδώνυμο **Μαχαβαράτα** και που άπαντ' κι' αυτός, καθώς φαίνεται, στην 33η Κυριακή του 1919!! «Ωστε λοιπόν;...»

Σε λίγο πάλι:

«Η μεγαλύτερη έφεύρεση που θα γίνη κατά τη γνώμη μου στο μέλλον, θα είναι η τελειοποίηση του άεροπλάνου σε βαθμό που θα μπορούμε να ταξιδεύουμε ως τάστρα, όπως στα μυθιστορήματα του 'Ιουλίου Βέρον. Έννοείται ότι ως τότε όλες οι συγκοινωνίες της Γης θα γίνονται έναερίως κι' η Διαπλάσις ακόμα θα έχη το 'Αεροπλάνο της και μ' αυτό θα μοιράζει τα φύλλα της στους άπανταχοώ

γής συνδρομητάς της...» Ορίστε! Η φωνή του **Αρχιναυάρχου Θεμιστοκλή**! Και προβλέπει εκείνο που ευχήθηκε φέτος, δεν θυμούνται τώρα ποιά φίλη μας: το ταχυδρομικό 'Αεροπλάνο της Διαπλάσεως!

Δεν μπόρεσα πιά να βαστάξω: Πέταξα τίκουστικά, σηκόθηκα και διαπλάτωσα τις πόρτες, φωνάζοντας σαν τρελλός:

— 'Ελάτε! τρέξτε! θαύμα!... 'Ελάτε δώ νακούστετε άπαντήσεις στην 33η Κυριακή με ραδιοτηλέφωνο!... Μου τόφρε σήμερα ο 'Αζαρίας! Νά το!... Κι' είναι μαγικό! Άκούτε; μαγικό!... Έχει την ιδιότητα να ξαναφέρνει φωνές από το Παρελθόν!... Τα παιδιά αυτά μίλησαν το 1919, πρὸ έπτά έτών, και τίκουμε άπόψε, έδώ-μέσα, με τη φωνή που είχαν τότε...



«Στά Σχολεία θα πηγαίνουν οι μεγάλοι, οι γέροι...» (Σελ. 39 στ. β'.)

Άκουσα ως τώρα τρεις. Θα μιλήσουν κι' άλλοι, δεν μπορεί! 'Ελάτε νακούστετε! Το μηχανήμα αυτό, σάς λέω, είναι μαγικό!...

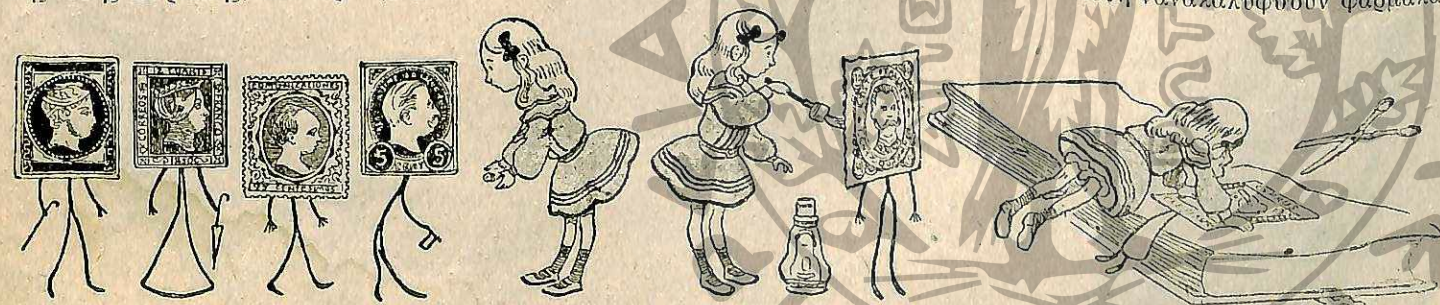
Με πήραν γιό τρελλό. Ενόμισαν πως μούστριψε γιορτιάτικα. Σηκόθηκα όμως. Άλλως τε το τραπέζι είχε τελειώσει. Και μπήκαν όλοι, — όλες θέλω να πω, — στο γραφείο, κι' είδαν εκεί το ραδιοτηλέφωνο. — μπά! αλήθεια!... — και στάθηκαν περιμένοντας νακούσουν. Γιατί εγώ είχα ξανακαθήσει μπροστά του, είχα φορέσει τίκουστικά κι' είχα άρχισει πάλι να γυρίζω τις βίδες. — στην τύχη τώρα και στο βρόντο, — για να νακουσθώ πάλι καμμιά φωνή...

Δεν περίμεναν πολύ. Και πρώτη-πρώτη άντήχησε η γλυκειά φωνή της παλιάς μας **Δύρας του Όμηρου**:

«'Αγαπητέ μου 'Ανανία, η γνώμη μου είναι ότι μια μέρα οι άνθρωποι θάνεβουν στη Σελήνη...»

Πώ, πώ, τί έγινε στο γραφείο! Φωνές, κραυγές, θανμαστικά, σταυροκοπήματα, νιαουρίσματα, τρεχάματα και γέλια! Είδα κι' έκαθα ως να κατασιγίσω τα πλήθη... των αδελφών, για νακουσθώ τώρα η φωνή του **Υψηλού Δευτρολίβανου**, που κι' αυτός συγκοινωνία με τη Σελήνη προφήτεψε...

Κατόπι άκούσθηκε ο **Μαγεμένος Βοσκός**, ο **Λέων της Χαιρωνείας**, η **Μεγάλη Ίδέα**, το **Έλληνόπουλο** και μερικοί άλλοι. Κι' έπειδή όλα κανείς τα συνηθίζει σ' αυτό τον κόσμο, και τα θαύματα ακόμα, στο άκροατήριο έγινε γρήγορα γαλήνη κι' ήσυχία. Τα στόματα έκλεισαν, ταυτιά τεντώθηκαν, τα μάτια δεν ήταν πιά τόσο γουρλωμένα και όλες άκουγαν με προσοχή, με περιέργεια, αλλά και με άφέλεια, με φυσικότητα, σά νάταν το φυσικότερο πράγμα... να βγαίνουν από κείνο το κουτί οι άπαντήσεις της 33ης Κυριακής, που προκηρύχθηκε έδώ κι' έπτά χρό-



«Ένα μηχανήμα που ζωντανεύει τα Γραμματόσημα...» (Σελ. 39, στ. β'.)

νια, με υπόκρουση πιάνου από το κοντσέρτο της Ρώμης!...

Επιτέλους, το κάτω-κάτω, είναι λιγότερο θανυστικό νακούς έναν τενόρο που τραγουδεί σε άπόσταση τριών χιλιάδων μιλίων, σά να τον έχεις εκεί, στην άλλη κάμαρα; Κι' αν αυτό δεν μάς φαίνεται πιά θαύμα, γιατί να μάς κάνει τόση έντύπωση το άλλο; 'Ε, λοιπόν κι' εγώ τώρα το βρίσκω

ΣΧΟΛΕΙΟΝ

πολύ φυσικό! Τίποτε δεν χάνεται στον κόσμο. Μιλήσανε μια φορά εκείνα τα καλά παιδιά!... Η φωνή τους ύπάρχει, τρέχει, οι παλμοί της δονούν ακόμα τον άέρα. Κι' όταν ένα μηχανήμα σαν αυτό, μπορεί να βροίσκη στο 'Απειρο και να παίονη αυτούς τους παλμούς, έμεις άκούμε τις παλιές έκείνες φωνές σαν τωρινές. Το κατάλαβατε; — Αν δεν το κα-

ταλάβατε, είσθε πολύ κουτά παιδιά και να με συγχωρείτε.

Ωστόσο άκούσαμε το **Έργο-Δήμο** του 1919, που μάς προφήτεψε ότι στο μέλλον θάντιστραφούν τόσο οι όροι, ώστε στα Σχολεία θα πηγαίνουν οι μεγάλοι, οι γέροι, και θάχουν για δασκάλους... παιδιά. Με άλλους λόγους τα παιδιά τότε θα ξέρουν τόσα πολλά, ώστε θα βάζουν τα γυαλιά στους μεγάλους. 'Αλλά μήπως αυτό δεν κόντεψε να γίνη στη Ρωσία, τα πρώτα χρόνια του Μπολσεβικισμού; Το παιδιά στα Σχολεία έκαναν το δάσκαλο... του δασκάλου των. Αυτά έκαναν το πρόγραμμα, δοζαν τα μαθήματα και τις ώρες, έδιναν διαταγές και σχολάζαν... το δάσκαλο τους όταν ήθελαν. Τί ωραίος καιρός!...

Κανένας, αλήθεια, δεν μπορεί να μαντέψη όλα τα παράδοξα που μάς επιφυλάττει το φοβερό αυτό μέλλον. Και νά, η **Μικρή 'Αριστοκρατίσσα** — ή τότε, — που όνειροπόλησε μια πολύ σπουδαία έφεύρεση: Ένα μηχανήμα που να ζωντανεύει τα... Γραμματόσημα, ώστε να πηγαίνουν και να κολλούν μονάχα τους στο Λένινωμα της Συλλογής!! «Ορίστε κύριε Έρμη, η σειρά σας! — 'Αμέσως, δεσποινίς **Μικρή 'Αριστοκρατίσσα**! — Μεγαλειότατε, ορίστε! — Έφτασα!... Το φαντάζεσθε;... Έγώ τουλάχιστο το βρίσκω και θαυμάσιο. Γιατί θυμούνται πως ο μόνος λόγος που μ' έκαμε να παρατήσω τη Συλλογή μου, ήταν η δυσκολία που δοκίμαζα να πιάνω και να κολλώ τα γραμματόσημα. Ένψ αν υπήρχε ένα τέτοιο μηχανήμα που να τα ζωντανεύει, τί ωραία Συλλογή που θα είχα τώρα!

Σταθήτε!... Μιλεί η **Μεγάλη 'Ελλάς**!... 'Αμέσως γνωρίζουμε τη φωνή της, γιατί είναι άπαραλλάχτη με τη σημερινή. Από τότε, έννοώ, μιλούσε σά μεγάλη, η 'Ελλάς. Σαν την **Ακτή**, θάθελε κι' αυτή νακαλυφθούν φάρμακα

δειλά κι' εξακολουθούσε το δρόμο της. Δεν είχε πιά την παλιά αισιοδοξία. Σώθηκε, μα το δοχείο του βουτύρου είχε σπάσει. κι' αυτό είχε χυθεί...

Αντίο βασιλόπητα, σκεπτόταν μελαγχολικά, καθώς επήγαινε. Μα ξαφνικά σταμάτησε και τέντωσε τ' αυτιά. Φωνές που καλούσαν βοήθεια, έρχόνταν από το μέρος του βάλτου. Πύρισε το γαϊδάρο της και σέ λίγο βρέθηκε κει. Τί θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια της! Ο κύρ-Πασχαλιός, πεσμένος στο βάλτο, μάταια προσπαθούσε να βρῇ ένα στήριγμα για να βγῇ. Η φοράδα του, με δυο πήδους, βρέθηκε έξω και κοίτουσε αδιάφορη τον κύριό της που πάλευε άδικα. Χυμογέλασε η κυρά-Σερπετή με κακία. Μα κείνος φώναζε:

— Έλα Σερπετή, καλή μου, να με βοηθήσεις να βγώ από δω μέσα. Έσθ μ' αγαπῶς, και ξέρεις τί καλός είμαι άμα θέλω. Μή μ' άφρίνεις εδῶ μέσα.

— Τὸν κακομοίρη, — εἶπε μέσα της ἡ γειτόνισσα. Κάνει τὸν κακὸ χωρὶς νὰ εἶναι. Καὶ τώρα πάλι ἐμένα πρωτοσκέφθηκε. Ἀς πάω νὰ τοῦ δώσω ἕνα χέρι.

— Ἄν με βγάλῃς ἀπὸ δῶ, Σερπετή, θὰ σοῦ δώσω διπλὸ κριθάρι κι' ἄχυρο τὸ βράδυ.

— Μπᾶ! τὸν κακοροῦζικο! Ἔδωσε τὸνομά μου τὸ πεινιμένο στὴ φοράδα του; Θὰ μοῦ τὸ πληρώσει αὐτὸ ἀκριδᾶ!

Καὶ ἀλλάξε δρόμο. Συλλογιζόταν πὼς ἡ ἐκδίκησὶς της θάταν διπλῇ. Θὰ τὸν ἀφινε νὰ παραδέρνῃ μέσα στὴ λάσπη καὶ θὰ πήγαινε νὰ βρῇ τὸ Δημήτρη, τὸ γιό του, καὶ τῆς δώσῃ λίγο βούτυρο. Αὐτὸ τὸ κουτόπαιδο δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ. Θὰ παρουσίαζε αὐτὴ μὴ ἐξοχὴ βασιλόπητα καὶ θὰ ἔδινε γιὰ πάντα νικητρά.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ

ΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΠΟΥ ΜΑΛΩΝΕΙ

Ἄκου, τὸ ἀνώνυμο ὄργανο, πλᾶϊ στὴν πλατεία, σαλεύει κι' ἀσφαλτα τὶς παρτίαιρες τὶς νότες του δουλεύει... Δὲ μελετᾷ τὰ ὄνειράτα· κι' ἀπόψε, ἕνα πρὸς ἕνα, δὲ λύνονται τὰ μυστικά καὶ τὰ μαρτυρημένα. Δὲν πᾶει νὰ παραπονεθεῖ, μὴδὲ νὰ καλοπιάσει· μόνο ἐρεθίζει τὴν καρδιά, καὶ κλαίει γιὰ νὰ δαγκώσει. Πιὸ ἀλύγιστα, παρὰ γλυκά, ξεοκίζει καὶ μαλώνει· κι' ὡς νᾶταν λόγος ποῦ ἄσκειο τὸ πείσμα τὸν κλειδώνει, ἔχρος σκληρὸς κι' ἀγύριστος, ποῦ τὸ σκοπὸ του χάνω, πᾶει κ' ἐρχεται στὰ τέλια του καὶ στὰ κλειδιά του ἀπάνω. Τόσο πολὺ, ποῦ εἶν' ἀρετὸ γιὰ τὴν ψυχὴ—ὡς νὰ πᾶναι—ὄχι νὰ στερεῖται, —μοναχὰ νὰ δυνήθῃ νὰ κλάψει.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

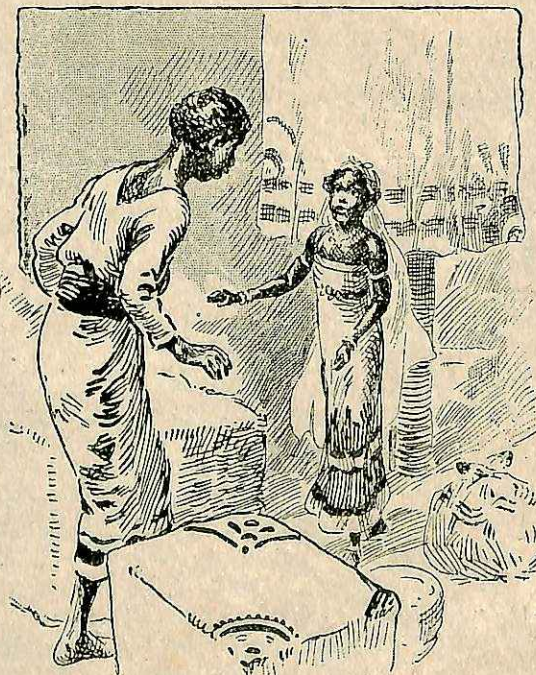
Εἴκοσι ἰθαγενεῖς εἶχαν παραταχθεῖ ἀπὲξ ἀπὸ τὴ βασιλικὴ καλύδα. Αὐτοὶ θὰ κουβαλοῦσαν τὶς ἀποσκευές ὡς τὸ Σαῖν-Λουί, ὅπου ὁ πρίγκηπας κι' ὁ δάσκαλός του θάπαιρναν τὸ ἀτμόπλοιο γιὰ τὴ Γαλλία.

Γιὰ νὰ φτάσουν ὅμως στὸ Σαῖν-Λουί, ἔπρεπε νὰ περάσουν πρῶτα ἀπὸ παρθένα δάση, νὰ ταξιδέψουν μὲ πυρόγαλιν στὴ λίμνη Πακίτινα καὶ νὰ φτάσουν τέλος τὸν ποταμὸ Σενεγάλη, ὅπου θάπαιρναν τὸ ποταμόπλοιο ὡς τὸ Σαῖν-Λουί. Ὡστε δὲν ἦταν καὶ πάρα πολλοὶ οἱ εἴκοσι αὐτοὶ γεροὶ ὑπήκοοι τοῦ βασιλιά Τόφφα γιὰ ἕνα παρόμοιο ταξίδι.

Φοροῦσαν ὅλοι ἕνα ἐλαφρὸ ρούχο ποῦ δὲν τοὺς ἐμπόδιζε καθόλου στὶς κινήσεις τους, καὶ περιμέναν διατάγες, πλᾶϊ στὶς ἀποσκευές τους. Δυὸ κρεμαστὰ καθίσματα ἀπὸ πλεγμένο βούρλο περιμέναν τοὺς ταξιδιώτες. Ὅχιτῶ ἀνθρωποὶ θὰ κουβαλοῦσαν μόνο τὶς ἐλαφρὲς πυρόγες.

Ὅλα λοιπὸν ἦταν ἑτοιμα κι' ὅλα τὰ μάτια ἦταν στυλωμένα στὴν πόρτα τῆς βασιλικῆς καλύδας, περιμένοντας νὰ βγεῖ τὸ βασιλόπουλο μὲ τὸ δάσκαλό του.

Ὡστόσο, ἡ Ἰσλέ ποῦ ἦταν ὡς τώρα βυθισμένη στὶς σκέψεις της, ξαφνικά φάνηκε σὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸ λήθαργό της. Τὸ προσωπάκι της φωτίστηκε ἀπὸ ἐνὶ αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Ρίχνει τριγύρω της μὴ μὰτιά: ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ βάλει σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό ποῦ ἔχει.



— Μαουίλι! εἶπε ἡ Ἰσλέ στὸν ἀχθοφόρο. (Σελ. 42, στ. γ.)

τόσην ὥρα στὸ κεφαλάκι της...

Γλυστρά σὰ γατούλα ὡς τὴ γωνιά τῆς βασιλικῆς καλύδας, ὅπου ὁ Μοριμπά, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἀχθοφόρους, ἑτοιμαζόταν νὰ φορτώσῃ στοὺς ὅμους τοῦ ἑνα κιβώτιο.

— Μαουίλι, Μοριμπά! εἶπε στὸν ἀχθοφόρο.

— Μαουίλι, μικρὴ ἀφέντισσα! ἀπάντησε ἐκεῖνος στὸ κορίτσι.

Ὁ Μοριμπά εἶναι ὁ μεγάλος φίλος τῆς Ἰσλέ ποῦ τὴν ἐχόρεψε στὰ γόνατά του ὅταν ἦταν μικρούλα, γιὰ τὴν ἔκαμε πολὺν καιρὸ ὑπνέτης τοῦ γέρου μάγου Μαμοὶ καὶ τὸν συνόδευε πάντα στὶς ἐκδρομὲς τοῦ στὰ δάση.

Γι' αὐτὸ ὁ Μοριμπά ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μικρούλα καὶ ποτὲ δὲν τῆς χαλάει χατίρι. Αὐτὸς τὴν κουβαλοῦσε στὴ ράχη του γιὰ νὰ ἴδῃ ἕνα κυνήγι κροκοδείλου. Αὐτὸς τῆς ἔφτιανε φλογέρες ἀπὸ τὶς καλαμιές τοῦ ποταμοῦ. Ἦταν ἀφοσιωμένος καὶ πιστὸς σὰ σκύλος.

Ἡ πονηρούλα Ἰσλέ ἤξερε καλὰ τί δύναμη εἶχε ἀπάνω στὸ μαῦρο. Χωρὶς νὰ διατάξῃ πολὺ, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ σχέδιό της.

— Μοριμπά, τοῦ εἶπε, θέλω νὰ φύγω μαζὺ μὲ τὸν πρίγκηπα Μοκοκό.

Ὁ μαῦρος ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Καὶ γιὰ ποῦ, μικρὴ ἀφέντισσα; ρώτησα.

— Γιὰ τὴ Γαλλία... γιὰ τὶς ἀσπρὲς χώρες... θέλω νὰ πάω μαζὶ του.

Ἡ μικρὴ εἶπε σταθερὰ αὐτὰ τὰ λόγια, καρφώνοντας τὰ μάτια της στὰ μάτια τοῦ ἀχθοφόρου. Ἐκεῖνος ἔχασε τὴ μιλιὰ του ἀπὸ τὴν κατάπληξη.

— Μά... μά... γίνεταί αὐτό; Βασιλιάς δὲ θέλει... ἀφέντης Μαμοὶ δὲ θέλει...

— Ἐγὼ ὅμως θέλω! εἶπε ξάστερα ἡ Ἰσλέ, χτυπώντας τὸ χῶμα μὲ τὸ ποδαράκι της, σὰ νὰθελε νὰ διατάξῃ.

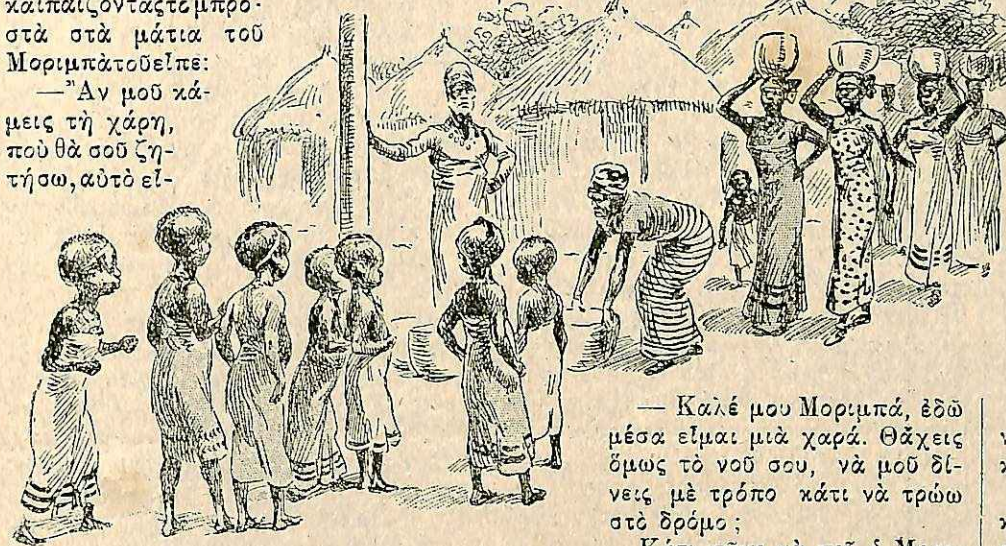
Παρ' ὅλη τὴ συνήθεια ποῦ εἶχε ὁ μαῦρος νὰ μὴ χαλάει τὴν καρδιά τῆς μικρούλας φίλης του, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ φαίνονταν καὶ πολὺ πρόθυμος... Αὐτὸ ποῦ τοῦ ζήτησε ἦταν τόσο μεγάλο, τεράστιο, ὥστε ἔμεινε ἄφωνος, μ' ἐκεῖνο τὸ ἄθωο χαμόγελο ποῦ φανέρωνε τὰ ἄσπρα του δόντια.

Μὰ ἡ Ἰσλέ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάσῃ καιρό. Ἡ ὥρα περνοῦσε. Σὲ λίγα λεπτὰ, ὁ βασιλιάς κι' ὁ γιός του θάδιναν ἀπὸ τὴν καλύδα τους, τὸ παραδάνι θάρχιζε τὴν πορεία κι' ἡ εὐκαιρία θὰ χανόταν. Γι' αὐτὸ πήρε μεγάλες αποφάσεις.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ λαϊμό της τὸ μεγάλο της περιδέραιο μὲ

τὶς γαλάζιες γυαλόπετρες, δῶρο ἑνὸς λευκοῦ ποῦ ὁ πατέρας της τὸν εἶχε γιὰτρέφει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τοῦ ὕπνου, καὶπαίζοντάςτεμπροστά στὰ μάτια τοῦ Μοριμπάτοῦεἶπε:

— Ἄν μοῦ κάμεις τὴ χάρη, ποῦ θὰ σοῦ ζήτησω, αὐτὸ εἶ-



«Ἐνα μπουλούκι παιδιὰ κοιτάζαν λαίμαργα...» (Σελ. 22, στ. γ.)

ναι δικόσου. Βλέπεις τί ὁμορφο ποῦ εἶναι;

Ὁ μαῦρος ἔσπρωξε μακριὰ τὸ περιδέραιο. Ἡ μικρούλα τότε πρόσθεσε:

— Κι' ἂν δὲ μοῦ κάμεις τὴ χάρη, θὰ πῶ ἄμέσως τὸ φαρμάκι νὰ πεθάνω.

Καὶ γιὰ νὰ κάμει περισσότερὴ ἐντύπωση στὸ μαῦρο, ἔφερε κοντὰ στὰ χεῖλη της ἕνα κοχύλι μ' ἕνα ὑγρὸ πράσινο, παρόμοιο μ' ἐκεῖνο ποῦ ἔδλεπε ὁ Μοριμπά στὴν καλύδα τοῦ γέρου μάγου.

Ὁ ἀγαθὸς ἀράπης τινάχτηκ' εὐθὺς κι' ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κοριττοῦ τὸ κοχύλι.

— Ἐγὼ δὲ θέλω, μικρὴ ἀφέντισσα! Δὲ θέλω νὰ πειτὶς φαρμάκι νὰ πεθάνῃς!

— Ὡστε, ρώτησε χαρούμενη ἡ Ἰσλέ, θὰ μοῦ κάμεις τὸ χατίρι;

Ὁ Μοριμπά εἶχε νικηθεῖ. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀποκριθεῖ, ἀλλὰ ἡ ἀπερίσκεπτη μικρούλα κατάλαβε ὅτι τὸν εἶχε στὰ χέρια της.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοῦ ὑπαγορεύει τὶς ἐπιθυμίες της.

— Θελῶ νὰ φύγω μαζὶ σας.

— Μὰ θὰ σὲ ἴδουν... θὰ σὲ πιάσουν.

— Ὅχι, δὲ θὰ μὲ πιάσουν, γιὰ τὴν μπό μέσα σ' αὐτὸ τὸ καλάθι!

Κι' ἔδειξε ἕνα πελώριο καλάθι ἀπὸ λυγαριά, ἑτοιμὸ γιὰ μεταφορά.

Ὁ μαῦρος δὲν ἤξερε τί ἀντίρρηση νὰ φέρε. Ἀνοίξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸ καλάθι, ἔβγαλ' ἔξω τὸ περιεχόμενό του, τὸ ἔχασε βιαστικά σ' ἕν' ἄλλο δέμα καὶ περίμενε.

Ἡ Ἰσλέ ἔρριξε γύρω της μὴ γρήγορη ματιά κι' ἀπὸ βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὴν ἔδλεπε κανένας ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μοριμπά, πήδησε στὸ καλάθι καὶ τοῦ φώναξε:

— Κλείσε!

Ὁ Μοριμπά ὑπάκουσε, κι' ἔκλεισε τὸ σκέπασμα. Μὰ ἡ Ἰσλέ εὐθὺς τὸ ἀνασήκωσε κι' εἶπε χαμογελώντας:

πόρτα τῆς βασιλικῆς καλύδας ἀνοίξε διάπλατα καὶ βγήκε ὁ βασιλιάς, ὁ διάδοχος κι' ὁ Πατατούκας.

Ὁ Τόφφα ἔκαμε ἕνα νόημα κι' εὐθὺς ἀκούστηκε ὁ ἦχος τοῦ τὰμ-τὰμ ποῦ ἀνάγγελλε τὴν ἀναχώρησιν. Οἱ ρωμαλέοι ἀχθοφόροι φορτώθηκαν στὴ ράχη τοὺς τὶς ἀποσκευές, ὁ Μοριμπά φυσικά πήρε τὸ καλάθι ὅπου ἦταν ἡ Ἰσλέ.

Ἀπὸ τὸν φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ ὁ πατέρας του, ὁ Μοκοκό ἐτοιμάστηκε ν' ἀνεβεῖ στὸ κάθισμά του. Ἐρρίξε γύρω του μὴ μὰτιά, ἀναζητώντας τὴν Ἰσλέ γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ· ἀλλὰ ὁ Πατατούκας τὸν βίαζε.

— Ἐλα γρήγορα, νὰ στρίδουμε! φώναζε. Ἐμπρὸς νὰ τοῦ δίνουμε, πρίγκηπά μου!

Ὁ καίμενος ὁ Μοκοκό ὑπάκουσε κι' ἀνέβηκε λυπημένος καὶ σιωπηλὸς στὸ κάθισμά του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

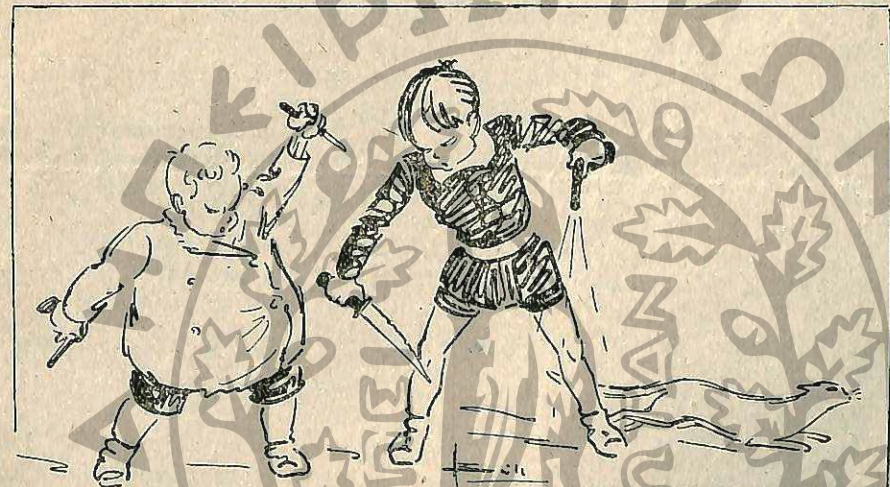
Ε'.

Ἄμα ἔκλεισε ἡ συμφωνία, ὁ Μπέμπης ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται. Καὶ πρῶτα-πρῶτα φρόντισε γιὰ ὕπνα.

Ἡ Κάκια, ἡ μεγάλη ἀδερφή του, εἶχε ἕνα ψεύτικο ρεβόλβερ ποῦ ἔμοιαζε μ' ἀληθινὸ· μόνο ποῦ ἔκανε φσσς! καὶ ἀντὶ γιὰ σφαῖρες, ἔροινε... κολόνια. Δὲν τὸ μεταχειρίζονταν, γιὰ τὸ μηχανισμὸς εἶχε χαλάσει. Ὁ Μπέμπης ἔψαξε, τὸ ξετύλιξε καὶ τὸ βάλει κατὰ μέρος.

«Δὲν πειράζει ποῦ εἶναι ψεύτικο, συλλογίστηκε. Ἀπὸ μακριὰ, οἱ ἐχθροὶ θὰ τὸ παίρνουν γι' ἀληθινὸ, Στὸν τόπο! θὰ τοὺς φωνάζω καὶ θὰ σημαδεύω. Κι' ἐκεῖνοι ὅπου φύγει-φύγει!»

Ὅλο νὰ φεύγουν φανταζόταν τοὺς ἐχθρούς του ὁ γενναῖος Μπέμπης.



Ἐπειτα βόηξε ἕνα μεγάλο μαχαίρι τοῦ ψωμοῦ μὲ δόντια σὰν πριόνι. Εἶχε σκουριάσει τόσο πολὺ, ποῦ δὲν τὸ μεταχειρίζονταν πιά. «Οὔτε γιὰ ψωμί δὲν κάνει» ἔλεγαν. Μ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸ Μπέμπη νὰ ἐνθουσιασθῇ.

«Πῶ, πῶ! χαντζόρα! φώναξε. Οὔτε ὁ Γιαγκούλας δὲν τὴν εἶχε. Θὰ τὴ βλέπουν μόνο νᾶστοράφη ἀπὸ μακριὰ καί... ὅπου φύγει-φύγει!»

Μὰ κι' ὁ Φούσκας εἶχε ἕνα ἀγιοβασιλιάτικο πιστόλακι κι' ἕνα σουγιά-κολοκοτρώνη ποῦ κι' αὐτός, ἀπὸ τὴν πολλὴ χρῆση, εἶχε δόντια. Ἐκαμαν καὶ δυὸ σφεντόνες, γιὰ νὰ ρίχνουν πέτρες. Κι' ὁ ὀπλισμὸς συμπληρώθηκε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΧΑΙΔΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΚΙ' Ο... ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΣ

«Ο κ. Δημήτριος Γρ. Καμπούρο-γλους, ο συγγραφέας της «Ιστορίας των Αθηνών» και των «Θρυψάλων», χαρούμενος άνθρωπος κι' ακούρατος πεζογράφος, διηγήθηκε κάποτε το εξής:

Σε μία από τις αναριθμητές έκδρο-μές του στα περίχωρα των Αθηνών, απάντησε σ' ένα ζωκλήσι την έκκλη-σάρισα, μία ευχάριστη γριούλα και, κατὰ τὴ συνήθειά του, άνοιξε μαζί της κουβεντούλα.

— Καί πώς σέ λένε, κυρά μου ; τὴ ρώτησε.

— Γραμματική, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γριούλα. Ἀμή τοῦ λόγου σου, ἀφέν-τη μου ;

Τὸ παράξενο, μὰ ὄχι καὶ τόσο σπά-νιο ὄνομα τῆς γριούλας, ἔκαμε παι-δρὴ ἐντόπιον στὸν κ. Καμπούρογλου καὶ τοῦ ἦρθε ἀμέσως νάστειυθῇ.

— Ἐμένα, τῆς ἀποκρίθηκε, ἔμένα μὲ λένε... Συντακτικό.

Ἡ γριούλα τὸ πίστεψε μιά χαρά. Κι' ὅταν ὁ κ. Καμπούρογλους τὴν ἀ-ποχαιρέτησε :

— Ἀντίο, κυρά-Γραμματική μου !

— Στὸ καλὸ, κύρ-Συντακτικέ μου ! τοῦ φώναξε ἐκείνη.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Εἶδανε ὅμως τότε διὰ τὸ καινούργιο ἄστρο ἔρριχνε μιά στενὴ λουρίδα φῶς ἀπάνω στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου κι' ἐξα-κολούθησαν μ' ἐμπιστοσύνη τὴν πο-ρεία τους, ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὸ ἄστρο.

«Ἐτσι κουράστηκαν ὁλόκληρη τὴν νύχτα μὲς' στὴν πλατεῖα ἀμμόδη ἔ-ρημο, καὶ στὴν ὁδοιπορία τους μιλοῦ-σαν γιὰ τὸν νεογέννητο βασιλέα ποὺ θὰ κοιμότανε μέσα σὲ μιά κούνια ὁ-λόχρυση καὶ θάπαιζε μὲ πολὺτιμὰ πε-τράδια. Ἡ νύχτα τοὺς ἐφάνη πιδ μι-κρὴ γιατί μιλοῦσαν διαρκῶς γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· πῶς θὰ προσκυνοῦσαν τὸν πατέρα του τὸν βασιλιά καὶ τὴ βασι-λισσα τὴ μάνα του, καὶ πῶς θὰ τοὺς ἐ-λεγον διὰ τὸ οὐρανὸς θάδινε σὲ γιό τοὺς δύναμη καὶ ἰσχύ, ὁμορφιά καὶ εὐτυχία, ποὺ θάταν πιδ μεγάλη ἀπὸ τὴν εὐτυ-χία τοῦ Σολομῶντος.

«Καμάρωναν λοιπόν, ποὺ ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε ἀξιώσει νὰ ἰδοῦν αὐτὸ τὸ ἄστρο. Ἐλεγον ἀναμεταξύ τους διὰ τὸν πατέρα κι' ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ δὲν θὰ τοὺς ἔδιναν ποτὲ λιγό-τερο ἀπὸ εἰκοσι σακκιά χρυσάφι, καὶ ἴσως νὰ τοὺς ἔδιναν τόσα πολλὰ ὥ-στε νὰ μὴ βρισκόνταν πιά στὴν ἀνάγκη νὰ αἰστανθοῦν τὰ βάσανα τῆς φτώχειας.

«Ἐγὼ ἤμουν αὖν τὸ λιοντάρι ποὺ ἐνεδρεῖ μεσ' στὴν ἐρημο τῇ λεία του, ἐξακολούθησε νὰ λέει ἡ Ξηρα-σία, καὶ ἐτοιμαζέμουν νὰ χυμῆζω ἀπά-νω τους καὶ νὰ τοὺς βασανίσω μὲ ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς δίψας· ἀλλὰ μὲ ξέ-φυγαν. Ὀλόκληρη τὴ νύχτα τοὺς ὁ-δηγοῦσε τὸ ἀστέρι· καὶ τὰ ξημερώμα-τα, ὅταν φωτίστηκε ὁ οὐρανὸς καὶ χλωμίαναν ὅλα τὰ ἄλλα ἀστέρι, ἐ-κείνο ἐξακολούθησε νὰ φέγγη γλυκὰ ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἐρημο, ὥσπου τοὺς πῆγε σὲ μιά ὁδοι, ὅπου βρή-καν μιά πηγὴ καὶ μιά χουρμαδιά. Ἐ-κεῖ ξεκουράστηκαν ὁλόκληρη τὴν ἡ-μέρα καὶ μόνο ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώ-νῃ, ὅταν εἶδαν τὶς ἀκτίνες τοῦ ἀστε-ριοῦ νὰ πέφτουν στὴν ἄμμο τῆς ἐρή-μου, ἄρχισαν πάλι τὴν ὁδοιπορία τους.

«Ἄν θέλουμε νὰ κρίνουμε τὰ πρᾶγ-ματα αὖν τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε ἡ Ξη-ρασία, ἡ ὁδοιπορία αὐτὴ ἦταν πολὺ ὥραία. Τὸ ἀστέρι ὁδηγοῦσε τοὺς τρεῖς μάγους ὥστε δὲν ἀναγκάστηκαν νὰ αἰστανθοῦν οὔτε πείνα οὔτε δίψα. Τοὺς πέρναγε μακριὰ ἀπὸ τὰ μυτερά ἀγκά-θια, τοὺς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ γυμνὴ ἄστατη ἄμμο. Δὲν υπέφεραν οὔτε ἀπὸ τὸ κάψιμο τοῦ ἡλίου, οὔτε ἀπὸ τοὺς θερμοὺς κυκλώνες τῆς ἐρήμου. Οἱ τρεῖς σοφοὶ λέγανε μεταξύ τους μὲ πεποίθηση : «Ὁ Θεὸς μᾶς φυλάει καὶ εὐλογεῖ τὸ δρόμο μας. Εἴμαστε οἱ ἀ-πεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ.»

«Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισα νὰ ἔχω με-γαλύτερη ἐπίδραση ἐπάνω τους» ἐξα-κολούθησε ἡ Ξηρασία νὰ διηγῆται, «καὶ σὲ λίγες ἡμέρες ἦταν οἱ καρδιές των ὁδοιπόρων ἴδιες μὲ μιά ἐρημο, τό-σο ξερὸς καὶ ἄγονος ὅσο κι' αὐτὴ ὅπου περπατοῦσαν. Ἦταν γεμάτες ματαιοδοξία καὶ ἀπληστία.

«Εἴμαστε οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ» λέγανε διαρκῶς οἱ τρεῖς σοφοί, «κι' ὁ πατέρας τοῦ νεογέννητου δὲν θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ ἀρκετὰ καλὰ, ἂν δὲν μᾶς δώσῃ ἕνα ὁλόκληρο καραβάνι φορ-τωμένο χρυσάφι.»

«Στὸ τέλος τ' ἀστέρι τοὺς ἐπέρασε πᾶνω ἀπ' τὸν ξακουστὸ Ἰορδάνη πο-ταμὸ καὶ τοὺς πῆγε στὰ βουνὰ τῆς Ἰουδαίας. Κι' ἕνα βράδυ σταμάτησε πᾶν ἀπὸ τὴν μικρὴ πόλη Βηθλεὲμ ποὺ ἐπερόβαλλε ἀνάμεσα σὲ πράσινες ἐλῆδες.

«Οἱ τρεῖς σοφοὶ κοίταξαν νὰ δοῦνε τὰ παλάτια καὶ τοὺς ὀχυρωμένους πύρ-γους καὶ τὰ τείχη κι' ὅλα τ' ἄλλα ὅ-σα ταυριάζουν σὲ μιά βασιλεύουσα· ἀλ-λὰ δὲν εἶδαν τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν, διὰ τὸ φῶς τοῦ ἀστρου δὲν ἔπεφτε μέσα στὴν πό-λη τῆς Βηθλεὲμ, ἀλλὰ στεκόταν ἐπάνω ἀπὸ μιά σπηλιά ἔξω ἀπ' τὴν πόλη. Ἐ-κεῖ γλυστοῦσε τὸ γλυκὸ τοῦ φῶς ἀ-νάμεσα στὸ ἀνοιγμά κι' ἔδειχνε στοὺς

τρεῖς ὁδοιπόρους ἕνα μικρὸ παιδί ποὺ βρισκότανε στὰ γόνατα τῆς μάνας του κι' εἶχε βυθισθεῖ σὲ ὕπνο.

«Ἀλλὰ παρ' ὅλο ποὺ οἱ τρεῖς σο-φοὶ εἶδανε ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἀστρου στερῶναι τὸ κεφάλαι τοῦ μικροῦ αὖν μιά κορώνα, ἐξακολούθησαν νὰ στέκουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Δὲν μπῆ-καν μέσα γιὰ νὰ προφητεῦσουν στὸ μικρὸ βασιλέα εὐτυχία καὶ δόξα. Ἀπο-μακρύνθηκαν χωρὶς νὰ φανερώσουν τὴν παρουσία τους, ἔφυγαν μακριὰ ἀπ' τὸ παιδί κι' ἀνέδθηκαν ξανά ἀπάνω στὸ λόφο.

«Καταντήσαμε νάρθουμε σὲ ζη-τιάνους ποῦναι φτωχοὶ καὶ γυμνοὶ ὅ-πως καὶ μεῖς, εἶπανε μεταξύ τους οἱ τρεῖς μάγοι. Μᾶς ὁδήγησε ὁ Θεὸς ἐ-δῶ γιὰ νὰ κοροιδέσουμε προφητεῦον-τας σ' ἕνα βοσκὸ ὅλες τὶς δόξες καὶ τὶς τιμὲς τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ κἀνῃ ποτὲ τί-ποτε ἄλλο παρὰ νὰ βόσκη ἐδῶ τὰ πρό-βατά του...»

Ἡ Ξηρασία σταμάτησε τὴ διήγησή της καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ ἔμ-φασιν, σὰ νᾶλεγε στοὺς ἀκροατὲς της : «Δὲν ἔχω δίκιο ; Ὑπάρχουν πράγμα-τα ποὺ εἶναι πιδ ξερά ἀπὸ τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε πιδ ἄγνο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά.»

Κι' ἐξακολούθησε :

«Οἱ τρεῖς μάγοι δὲν εἶχαν προχωρή-σει καὶ πολὺ, ὅταν σκέφθηκαν διὰ τὰ ἐ-χασαν τὸ δρόμο τους κι' ὅτι δὲν θὰ εἶ-χαν ἀκολουθήσει σωστὰ τὸ ἀστέρι· καὶ τότε σήκωσαν τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ βροῦνε πάλι αὐτὸ καὶ τὸν ἴσιο δρόμο. Ἀλλὰ τὸ ἀστέρι ποὺ τοὺς εἶχε φέρε ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, εἶχε ἐξαφα-νισθεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

Οἱ τρεῖς ξένοι τινάχθηκαν καὶ βα-θεῖα λύπη ζωγραφίστηκε στὸ πρόσω-πό των.

«Ἐκεῖνο ποὺ συνέβη ὕστερα, ἄρχι-σε πάλι νὰ διηγῆται ἡ Ξηρασία, εἶ-ναι ἴσως εὐχάριστο ἂν κρίνουμε ὅπως κρίνουν οἱ ἄνθρωποι. Τὸ μόνο βέ-βαιον εἶναι διὰ τὸν τρεῖς μάγοι, ὅταν ἐ-κοίταξαν καὶ δὲν εἶδαν πιδ τὸ ἄστρο, κατάλαβαν διὰ εἶχαν ἀμαρτήσαι. Καὶ ἔπαθαν, ἐξακολούθησε ἀνατριχίζον-τας ἡ Ξηρασία, ἐκεῖνο ποὺ παθαίνει τὸ φθινόπωρο ἡ γῆ ὅταν ἀρχίζουν τὰ πρωτοβρόχια. Ἀρχίσανε νὰ τρέμουν ἀπ' τὸ φόβο ὅπως τρέμει ἡ γῆ ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ καὶ τὴν βροντῇ, ἡ καρδιά τους ἐμαλάκωσε κι' ἡ ταπεινοφροσύ-νη ἐφύτρωσε στὴν ψυχὴ τους ὅπως φυτρώνει τὸ χλωρὸ χορτάρι.

«Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες τρι-γυρίζανε στὴ χώρα, γυρεύοντας νὰ βροῦνε τὸ παιδί ποὺ ἤθελαν νὰ προσ-κυνήσουν. Ἀλλὰ τὸ ἀστέρι δὲν τοὺς τῶδειχε καὶ ὅσο πῆγαιναν, χανόνταν περισσότερο κι' ἐννοιοῦσαν τὴν πιδ με-

γάλη λύπη καὶ ταραχὴ. Καὶ τὴν τρίτῃ νύχτα, ἔφτασαν σ' αὐτὸ τὸ πη-γάδι γιὰ νὰ πιοῦν νερό. Ἀλλὰ τότε ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε συγχωρήσει πιδ τὴν ἁμαρτία τους, ὥστε ὅταν σκύψανε πά-νω ἀπὸ τὸ πηγάδι, εἶδαν βαθιὰ νὰ καθρεφτίζεται τὰστέρι ὅπου τοὺς εἶχε φέρε ἀπ' τὴν Ἀνατολή !

«Τὴν ἴδια ὥρα τὸ ἀντίκρυσαν καὶ πᾶνω στὸ στερέωμα καὶ τ' ἀστέρι τοὺς ὁδήγησε καὶ πάλι στὴ σπηλιά τῆς Βη-θλεὲμ, ὅπου ἔπασαν γονατιστοὶ μπροστὰ στὸ παιδάκι καὶ τοῦ εἶπαν. «Σοὺ φέρ-νουμε κουτιὰ γεμάτα σμύρνα καὶ λιβά-νι. Ἐσὺ θὰ γίνῃς ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες ποὺ ζήσανε στὴ γῆ ἱ-σαμε τώρα καὶ ποὺ θὰ ζήσουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου ὥς τὸ τέλος του.» Καὶ τότε τὸ παιδί ἀκούμπησε τὸ χέρι του ἐπάνω στὰ σκυμμένα τους κεφά-λια καὶ ὅταν τὰ σήκωσαν, — φαντάσου! — τοὺς εἶχε δώσει δῶρα μεγαλύτερα ἀπ' ὅσα θὰ μπορούσε νὰ τοὺς δώσῃ ἕ-νας βασιλιάς. Γιατὶ ὁ γέρος ζητιάνος εἶχε γίνει νέος, κι' ὁ λεπρὸς εἶχε πιδ ἱατροεῖται, κι' ὁ ἀράπης ἦταν ἕνας ὁ-ραῖος ἄσπρος ἄντρας. Καὶ λένε διὰ ἦταν τόσο ὥρατοι, ὥστε ὅταν γύρισαν, ἐγι-ναν κι' οἱ τρεῖς τοὺς βασιλιάδες, στὴ χώρα τοῦ ὁ καθέναν.»

Ἡ Ξηρασία τέλειωσε τὴν διήγησή της κι' οἱ ξένοι τὴν ἐπῆνεσαν.

«— Ὁρατὰ τὰ διηγήθηκες, τῆς εἶπαν. «Ἀλλὰ μᾶς φαίνεται πολὺ παράξενο ποὺ οἱ τρεῖς μάγοι δὲν ἔκαμαν τίποτε γιὰ τὸ πηγάδι ποὺ τοὺς ἔδειξε τ' ἄστρο. Ἐχάσαν ἄραγε ἐντελῶς μιά τέτοια εὐεργεσία;»

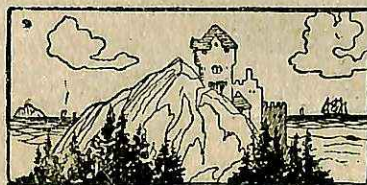
«Δὲν πρέπει νὰ εἶναι πάντα ἐ-δῶ αὐτὸ τὸ πηγάδι,» εἶπε ὁ δεύτερος ξένος, «γιὰ νὰ θυμίζῃ στοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὴν εὐτυχία ποὺ χάνεται στὸ ὕψος τῆς ἀλαζονείας, βρίσκειται πάλι μὲς στὸ βάθος τῆς ταπεινοφροσύνης;»

«Εἶναι οἱ πεθαμένοι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ζωντανούς,» εἶπε ὁ τρίτος ξέ-νος. «Δὲν ὑπάρχει εὐγνωμοσύνη σ' ἐ-κείνους ποὺ ζοῦν στὸν Παράδεισο;»

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ εἶπαν αὐτὰ, τι-νάχτηκε ἡ Ξηρασία βάζοντας μιά φω-νὴ. Εἶχε ἀναγνωρίσει τοὺς τρεῖς ξέ-νους. Κι' ἔφευγε τρέχοντας αὖν τρελ-λὴ γιὰ νὰ μὴν δῇ ποὺ οἱ τρεῖς μάγοι φωνάζανε τοὺς δούλους τους καὶ ἔφε-ραν κοντὰ τους τὶς καμήλες ποὺ ἦταν φορτωμένες μὲ ἄσπια, καὶ γέμιζαν τὸ φτωχὸ ἐτοιμοθάνατο πηγάδι μὲ νερό, ποὺ τὸ εἶχαν φέρε ἀπ' τὸν Παράδεισο.

(Μετάφρασις)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπελ)
ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀπὸ ὅλους ἦταν τώρα χωρισμένοι. Δὲν θὰ μπορούσε πιδ νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὰλλα τὰ παιδιά, οὔτε θὰ μπορού-σε ποτὲ νὰ διευθύνῃ αὐτὸς τὸ κτῆμα τοῦ πατέρα του, κι' ἦταν ἐντελῶς ἀ-δύνατο νὰποφασίσῃ ποτὲ ἕνα κορίτσι νὰ τὸν πάρει ἄντρα της.

Κοίταξε ἕνα γύρω του τὸ σπιτικό του. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρὸ ἀδε-στωμένο χωριατόσπιτο, ποὺ μὲ τὴν ψηλὴ ἀπότομη ἀχυρένια σκεπὴ του φαινόταν αὖν νὰ ἦταν χωμένο μέσα στὴ γῆ. Οἱ σταῖλοι καὶ οἱ ἀποθήκες ἦσαν κι' αὐτὲς μικρὲς καὶ τὰ χωρα-φάκια τόσο μικροσκοπικά, ὥστε δὲν θὰ μπορούσε νὰ στρίψῃ ἐπάνω ἕνα ἄ-λογο. Ἀλλὰ ὅσο μικρά κι' ἂν ἦσαν ὅλα, γι' αὐτὸν ἔφταναν καὶ περισ-σευαν. Τώρα δὲν θὰ μπορούσε πιδ νὰ ζητήσῃ καλύτερη κατοικία, ἀπὸ μιά τρύπα στὴ σκεπὴ τοῦ ἀχυρώνα.

Ἦταν ὠραιότατος καιρὸς κι' ἕνα γύρω του ὅλα κελαϊδοῦσαν καὶ μουρ-μούριζαν. Ἀλλὰ ἡ δική του ἡ καρδιά ἦταν βαρειά. Ποτὲ πιδ δὲν θὰ μπο-ρούσε νὰ χαρῇ γιὰ τίποτε. Ἐνόμιζε πῶς ποτὲ δὲν εἶχε δεῖ τὸν οὐρανὸ τό-σο σκοτεινὸ, ὅσο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὰ ταξιδιάρικα πουλιὰ ἐρχόνταν κο-παδιαστὰ ἀπὸ πέρα. Ἐρχόνταν ἀπὸ τὰ ξένα μέρη καὶ τραβοῦσαν κατὰ τὸν Βοριά. Ἦσαν διαφόρων εἰδῶν που-λιά, ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἐγνώριζε μόνο τὶς ἀγριόχηνες ποὺ πετοῦσαν σὲ δυὸ μακρὺς σειρὲς σχηματίζοντας μιά μυ-τερὴ γωνία.

Πολλὰ κοπάδια ἀγριόχηνες εἶχαν κιόλας περάσει. Πετοῦσαν ψηλὰ καὶ ὅμως τὸ παιδί μπορούσε νὰ τὶς ἀκούῃ ποὺ φωνάζανε : «Τώρα πᾶμε κατὰ τὰ ψηλὰ βουνά. Τώρα πᾶμε κατὰ τὰ ψη-λὰ βουνά.»

Μόλις ἀντίκρυσαν οἱ ἀγριόχηνες τὶς ἡμέρες χῆνες ποὺ περπατοῦσαν πέρα-δῶθε στὴν αὐλὴ, ἔσκυβαν τὰ κεφάλια τους καὶ τὶς φωνάζανε :

— Ἐλάτε μαζί μας, ἐλάτε μαζί μας. Τώρα πᾶμε κατὰ τὰ ψηλὰ βουνά.

Οἱ ἡμέρες χῆνες τέντωναν χωρὶς νὰ θέλουν τὸ λαίμό τους καὶ ἀκούγανε, ὕστερα ὅμως ἀπαντοῦσαν φρόνιμα :

— Εἴμαστε πολὺ καλὰ ἐδῶ. Εἴμα-στε πολὺ καλὰ ἐδῶ.

Ἦταν, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, μιά ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ μέρα καὶ ὁ ἀ-έρας ἦταν τόσο καθαρὸς καὶ ἐλαφρὸς, ὥστε θὰ ἦταν μιά ἀπόλαυση νὰ πε-ταεῖ κανεὶς ἐκεῖ ἀπάνω. Καὶ ὅσα πε-ρισσότερα κοπάδια ἀγριὲς χῆνες περ-νοῦσαν, τόσο περισσότερο ἐμπαιναν οἱ ἡμέρες χῆνες σὲ ταραχὴ. Κι' ἕνα δυὸ φορὲς χτύπησαν καὶ τὰ φτερά τους

αὖν νᾶχαν μεγάλη ὄρεξη κι' ἐκείνες νὰ πετάξουν. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ἡ γριὰ χῆνα ἔλεγε :

— Μὴν εἰσαοτε τρελλά, παιδιά μου. Νὰ θέλετε νὰ πᾶτε μὲ τὶς ἀγριόχηνες, εἶναι αὖν νὰ θέλετε νὰ πεθάνετε ἀπ' τὸ κρύο κι' ἀπ' τὴν πείνα.

Ἐναν μεγάλο ἄσπρο χῆνο ὅμως, οἱ φωνὲς ἀπὸ τὶς ἀγριόχηνες τὸν εἶχαν φέρε σὲ ταραχὴ ἀσυγκράτητη.

— Ἄν περάσῃ ἕνα κοπάδι ἀκόμη ἀπ' ἐδῶ, θὰ πετάξω κι' ἐγὼ μαζί, ἐ-φώναζε.

Κι' ἦρθε ἕνα νέο κοπάδι κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ αὖν καὶ τὰλλα. Τότε ξε-φώνισε ὁ χῆνος. «Σταθῆτε, σταθῆτε, θάρθῶ μαζί σας !». Ἀπλωσε τὶς φτε-ρούγες του καὶ προσπάθησε νὰ πετά-ξῃ. Δὲν ἦταν ὅμως συνειθισμένος νὰ πετᾷ κι' ἔπεσε πάλι βαρὺς κάτω στὸ χῶμα.

Ὅπωςδήποτε ὅμως οἱ ἀγριόχηνες φαίνεται διὰ εἶχαν ἀκούσει τὴ φωνὴ του. Ἐστρίψαν καὶ ἄρχισαν νὰ πετοῦν ἀργὰ πίσω, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὁ χῆνος ἔρχεται μαζί τους.

— Σταθῆτε, σταθῆτε! ἐφώναξε ἐκεῖ-νος καὶ πολεμοῦσε πάλι νὰ πετάξῃ.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀκούγε ὁ μικρὸς ἀπὸ τὸν φράχτη.

— Θὰ ἦταν μεγάλη ἁμαρτία ἂν μᾶς ἔφευγε ὁ μεγάλος χῆνος, συλλογίστη-κε. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα θὰ στενο-χωριόνταν πολὺ, ἂν δὲν τὸν ἔδρισαν πιδ στὸ γυρισμό τους.

Καθὼς τὰ συλλογίζονταν αὐτὰ, εἶ-χε πάλι ξεχάσει ἐντελῶς, διὰ ἦταν μικρὸς κι' ἀδύνατος. Ἐπῆδῃσε ἀπὸ τὸν φράχτη κάτω καὶ ἀγκάλιασε τὸν χῆνο μὲ τὰ δυὸ του χερία.

— Αὐτὰ νὰ τὰφήσῃς, ποὺ θὰ πετά-ξῃς ἀπ' ἐδῶ. Τ' ἀκούς ; ἐφώναζε.

Ἀλλὰ ἀκριβὺς ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ χῆνος εἶχε βρεῖ μὲ τί τρόπο ἔπρεπε νὰ κουνήσῃ τὰ φτερά του, ὥστε νὰ ση-κωθεῖ ἀπὸ κάτω. Μὲ τὴν ὥρα ποὺ πῆρε, δὲν πρόφθαε νὰ τινάξῃ τὸ παι-δί ἀπὸ πᾶνω του. Σηκώθηκε κι' αὐτὸ μαζί του στὸν ἀέρα.

Ὁ χῆνος προχωροῦσε τόσο γρήγο-ρα, ὥστε τοῦ μικροῦ τοῦ ἦλθε ῥάλη. Πρὶν νὰ καλοκαταλάβει διὰ ἔπρεπε νὰ βγάλῃ τὰ χερία του ἀπ' τὸ λαίμ τοῦ χῆνου, εἶχε κιόλας ἀνεβῇ τόσο ψηλὰ, ὥστε θὰ σκοτωνόταν χωρὶς ἄλλο, ἂν ἔπεφτε ἀπὸ κεῖ πάνω.

Τὸ μόνο ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἦταν νὰ βρῇ μιά θέση κάπως πιδ ἀ-ναπαιτική, νὰ προσπαθήσῃ νᾶνεβῇ ἐ-πάνω στὴ ράχη τοῦ πουλιοῦ. Καὶ σι-ἀλήθεια, μπόρεσε νᾶνεβῇ, μ' ὅλο ποὺ τὸ κατάφερε μὲ μεγάλο κόπο. Δὲν ἦταν ὅμως τόσο εὐκόλο νὰ κρατιέται στε-ρεωμένος ἐπάνω στὴν ἴσια, γλυστερὴ ράχη τοῦ χῆνου.

(Ἀκολουθεῖ)

